

Ábrányi Emil

## FÉLTETT BOLDOGSÁG.

- 1883. -

Boldogságommal nem dicsekszem,  
Bár ajkamon csaknem kitör.  
Ó hányan vannak a világon,  
Kiket nehéz bánat gyötör...  
Szegények, ennyi boldogságot látva,  
Önsorsukat fájóbban érzene.  
Elhallgatok. S csak titkon mondok áldást,  
Hogy társamul téged adott az ég!

A sors irigy a boldogokra,  
Gyötörni őket lesbe áll,  
S én üdvömet féltőbben óvom  
Mint gyöngye fészket a madár.  
Nem! Mitse vallok! Szótlán hordja titkát,  
Hallgatva őrzi kincsét e kebel.  
Olyan a lelkem, mint a tenger árja:  
Legnépőbb ott, hol gyöngyét rejti el!